

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Vitæ Pontificum Romanorum

Ex Antiquis Monumentis Collectæ

Sandini, Antonio

Bambergæ, 1753

LXVII. Sabinianus. Anno Christi 604. Phocæ Imperatoris 3.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65446](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65446)

Vel dicendum secundum quosdam, quod anima Trajani non fuit simpliciter à reatu pœnæ aternæ absoluta, sed ejus pœna fuit suspensa ad tempus, scilicet usque ad diem judicii. Nec tamen oportet, quod hoc fiat communiter per suffragia, quia alia sunt, quæ lege communi accidunt, & alia, quæ singulariter ex privilegio aliquibus conceduntur, sicut alii sunt humanarum limites rerum, alii divinarum signa virtutum, ut Augustinus dicit in libro De cura pro mortuis agenda.

(14) *Petrus Diaconus familiarissimus Gregorii, cum quo quatuor Dialogorum libros disputaverat, apud Joan. Diaconum in vita ejusdem Gregorii lib. 4. cap. 69. dicit, super ejus caput se Spiritum Sanctum in similitudine columba tractantis frequentissime perspexisse.*

LXVII.

SABINIANUS.

ANNO CHRISTI 604.

PHOCÆ IMPERATORIS 3.

Bar. an. 593. d. 25. SABINIANUS Boni filius, Volaterranus, S. Gregorii Diaconus, & apud Mauricium Imperatorem Apro-

Apocrisiarius, anno 604. Idibus Septembris eidem Gregorio subrogatus est, referente Anastasio Bibliothecario, & Paulo Diacono de Gestis Longobardorum lib. 4. cap. 30. (1) Nicephorus Callistus, qui multò post vixit, lib. 18. cap. 56. Gregorio Innocentium suggerit. Sabinianum Campanarum usum invenisse, scribunt aliqui. (2) Sigebertus in Chronico narrat, eum ab decessore suo Gregorio per nocturnum visum ob liberalitatem & avaritiam ter frustra objurgatum, quartâ demum vice graviter in capite percussum, haud ita multò post expirâsse. (3) Ego libens crediderim, eum naturalem mortem obiisse. Obiit autem anno 606. VIII. Kal. Martias, cùm annum, menses quinque, & dies novem Pontificatum gessisset.

An. 604.

§. 54.

Pag. §. 3.

4. Pag.

116.

Bar. an.

605. §. 8.

Pag. §. 3.

ANNOTATIONES.

(1) Cur Diaconis sæpius, quàm Presbyteris Pontificatus traderetur, ea causa fuisse dicitur, quia Diaconi res Ecclesiæ non temporales modò, sed etiam spirituales noverant supra cæteros, & cùm omnia in potestate haberent, in universorum animos facile influebant. Num vero Diaconus

Pon.

Pontifex creatus prætermisso Presbyteratû Ordine consecraretur, ambigit Mabillonius cap. 18. Comment. in Ordinem Romanum tom. 2. Musei Italici pag. 119. *Quæ de Episcoporum*, inquit, *Ordinatione præ saltum in superiori capite præmissimus, quoddam secundæ quæstionis præjudicium est, Romanæ Sedis electum, si quando ex Diaconis creabatur, prætermisso Presbyteri gradu Pontificem fuisse ordinatum id autem conjicitur ex altero libello nostro, in quo, ubi de Pontificis electione mentio fit, hæc leguntur.* Eligitur unus de Cardinalibus, de qualicunque titulo fuerit: tantum ut à præcessore sit Pontifice ordinatus, aut Presbyter, aut Diaconus, nam Episcopus esse non poterit. *At vero in ejusdem electi consecratione nullum est discrimen electi Diaconi aut Presbyteri, sed una eademque pro utroque præscribitur Ordinatio.* Hanc conjecturam roborat exemplum Constantini contra Stephanum III. aliis IV. pro Pontifice se gerentis, qui cum ex Laico à factiosis electus fuisset, à Georgio Episcopo Prænestino primum Clericus, deinde altero die Subdiaconus atque Diaconus, ac demum adveniente die Dominico Pontifex ab eodem Georgio & aliis duobus Episcopis, Eustratio Albanensi, & Citonato Portuensi consecratus est, *ut tradit Anastasius*

stafus, nullâ Presbyterii commemoratione factâ. In eandem sententiam Mabillonius duo alia affert legitimorum Pontificum exempla, Valentini, & Nicolai I.

Quod autem in his casibus consecratio in Presbyterum omiffa fuerit, nulla alia reddi ratio potest, nisi conjectura Æneæ Episcopi Parisiensis, cujus hæc sunt verba in libro adversus objectiones Græcorum cap. 219. apud Lucam Dacherium tom. 7. Spicilegii pag. 114. *Fortè illi, qui istiusmodi Ordinationi assentiunt, hoc intelligi volunt, quia qui benedictione Pontificali perfungitur, reliquarum benedictionum honore decoratur: sive quia in consecratione Corporis Christi & Sanguinis officium Presulis ac Presbyteri mysticè unitur. Sicut enim in terrarum Rege diversa dignitates adscribuntur: nam Imperatores ex Consulibus creati, propter regale commercium quondam non omittebant, nec mutabant Consul & Patritii nomen; ita credi potest, quod in sublimitate majoris Pontificis consistat etiam honor minoris Sacerdotis. Forsitan autem illi, qui de Diacono ordinant Episcopum, prætermiffâ benedictione Presbyterali, assertioni B. Hieronymi in epistola loquentis ad Titum ex parte concedere videntur, qui officium*
Pres

Presbyteri in aliquo comparticipari affirmat ministerio Episcopali.

Quo vero tempore, subjicit Mabillonius mos iste mutatus sit, non satis exploratum habetur. Jam contrarius ritus invaluerat saeculo undecimo, quo tempore Hildebrandus Archidiaconus, post Alexandri II. obitum electus, infra hebdomadam Pentecostes in Presbyterum ordinatus est, & in natali Apostolorum in Romanum Pontificem consecratus. Unde sub initia saeculi duodecimi Gelasius secundus ex Diacono item electus, non ante Pontifex consecratus fuit, quam Presbyter ordinatus. Rem narrat testis oculatus nomine Pandulphus in libro de Romanis Pontificibus - - - Ex his manifestum est, Gelasium (quod de Gregorio etiam modo notabamus) seorsim accepisse Sacerdotii gradum ante Pontificatum: atque ita tempore intermedio Nicolaum I. inter Gregorium VII. ordinationem per saltum abrogatam fuisse in Ecclesia Romana.

(2) Polydorus Vergilium lib. 6. De rerum inventoribus cap. 12. Genebrardus in Chron. ad an. 604. pag. 474. Panvinius in Epitome Rom. Pontificum pag. 27. quos sequitur Ciaconius: Sed nullo testimonio freti. Ab aliis creditum est, *Campanas* à S. Paulino Nolano Episcopo, qui initio Saeculi

li V. floruit, Nola primùm adinventas & usurpatas, ac proinde ab Urbe quidem Nola *Nolas*, à Campania autem Italiae provin-
cia, in qua ea Urbs est, *Campanas* dictas. At nullus antiquorum, qui de S. Paulino scripserunt, admirabilem hanc ejus inventionem, quod ego quidem sciam, laudavit. Et *Nola* pro tintinnabulo usurpari putatur à Quintiliano lib. 8. cap. 6. *In cubiculo nola*. Vixit autem Quintilianus sub Domitiano tribus ferè sæculis ante Paulinum. Itaque nondum compertum est, à quo primùm *Campanæ* inventæ, cujusve operâ & auctoritate usui Ecclesiæ esse cœperint. Id tamen constat, *Campanas* sæculo nono in Ecclesia Occidentali usurpatas fuisse. Baronius enim ad an. 865. §. 101. ex Scripto-
ribus rerum Venetarum refert, Ursam Participatium Ducem Venetorum eodem anno 865. primum omnium dono misisse Michaëli Orientis Imperatori duodecim *Campanas*, quas in turri ad S. Sophiam collocavit. Vide Bonam lib. 1. Rer. Liturgic. cap. 22.

(3) Nihil tale quispiam antiquorum de vita & miraculis S. Gregorii scribentium, ne quidem Joannes Diaconus, qui tamen finem lib. 4. ejusmodi vindictæ exemplis per 12. capita deductis implevit. Mirum proinde est, fabula isti à Sigeberto temerè relata fidem adhibuisse Sandini Vitæ Pontif. U Baro.

Baronium. Papebrochius in Conatu apud
Bollandum tom. 8. Maji pag. 92.

LXVIII.

BONIFACIUS III.
ANNO CHRISTI 607.
PHOCÆ IMPERATORIS 6.

Bar. an.
606. §.
1. 2. 3.
Pag. §.
2. 4.

BONIFACIUS III. Romanus,
patre Joanne Cataudioce natus,
sanctæ Romanæ Ecclesiæ Diaconus,
anno 607. XI. Kal. Martias Pontifex
renunciatus est. Duo memorabilia
hunc fecisse invenio: unum, quod
habito in æde S. Petri duorum &
septuaginta Episcoporum Concilio
sub anathematis pœna cavit, ne agi-
liceret de successore Pontificis Ro-
mani, & cujusvis Episcopi, nisi
post diem tertium ab ejus morte: al-
terum, quod obtinuit à Phoca Im-
peratore, ut nomen Episcopi *Oecum-
menici* seu *Universalis* esset unius Pon-
tificis Romani, atque ita frangeret
turbulentam Cyriaci Episcopi Con-
stantinopolitani temeritatem, qui sibi
tale nomen arrogabat. (1) Anno
607. IV. Idus Novembris exiit è vi-
ta